

ymmärrystä ilmoituksen hengestä. Vertauskuvallisesti Oliver oli kulkenut pilvisenä aamuna sarastavan auringon valossa.

Niissä monissa epätietoisuuden hetkissä ja haasteissa, joita kohtaamme elämässämme, Jumala vaatii meitä tekemään parhaamme, toimimaan eikä olemaan toiminnan kohteina (ks. 2. Nefi 2:26) ja turvaamaan Häneen. Emme kenties näe enkeleitä, kuule taivaallisia ääniä tai saa pakahduttavia hengellisiä vaikutelmia. Saatamme usein ponnistella eteenpäin toivoen ja rukoillen – mutta vailla ehdotonta varmuutta – että toimimme Jumalan tahdon mukaan. Mutta kun kunnioitamme liittojamme ja pidämme käskyt, kun pyrimme entistä johdonmukaisemmin tekemään hyvää ja tulemaan paremmiksi, voimme kulkea varmoina siitä, että Jumala ohjaa askeliamme. Ja voimme puhua varmoina siitä, että Jumala innoittaa sanomisiamme. Sitä tarkoittaa osaltaan pyhien kirjoitusten kohta, joka julistaa: ”Silloin sinun luottamuksesi vahvistuu Jumalan edessä” (OL 121:45).

Kun tavoittelette oikealla tavalla ilmoituksen henkeä ja käytätte sitä, lupaan, että tulette vaeltamaan Herran valossa (ks. Jes. 2:5; 2. Nefi 12:5). Joskus ilmoituksen henki toimii heti ja voimakkaana, toisinaan hienovaraisesti ja vähitellen ja usein niin hennoin keinoin, ettette edes tietoisesti tunnista sitä. Mutta riippumatta siitä mallista, jolla tätä siunausta saadaan, sen tuoma valo valaisee sielunne ja avartaa ymmärrykseenne (ks. Alma 5:7; Alma 32:28) sekä ohjaa ja suojelee teitä ja perhettänne.

Julistan apostolisen todistukseni siitä, että Isä ja Poika elävät. Ilmoituksen henki on todellinen – ja se voi toimia ja se toimii omassa elämässämme sekä Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkossa. Näistä totuuksista todistan Herran Jeesuksen Kristuksen pyhässä nimessä. Amen. ■

Presidentti Thomas S. Monson

Pyhä temppeli – johtotähti maailmalle

Kirkon jäsenyyden kaikkein tärkeimmät ja kruunaavat siunaukset ovat ne siunaukset, jotka me saamme Jumalan tempeleissä.

Rakkaat veljeni ja sisareni, esitän rakkauteni ja tervehdykseni jokaiselle teistä ja rukoilen, että taivaallinen Isämme ohjaa ajatuksiani ja innoittaa sanojani, kun puhun teille tänään.

Saanan aloittaa mainitsemalla muuttaman huomion hienoista sanomista, jotka olemme kuulleet tänä aamuna sisar Allredin, piispa Burtonin ja muiden puhuessa kirkon huoltotyöohjelmasta. Kuten on sanottu, tänä vuonna tämä innoitettu ohjelma, joka on siunannut hyvin monia ihmisiä, täyttää 75 vuotta. Minulla on ollut etuoikeus tuntea henkilökohtaisesti muutamia tämän suuren hankkeen pioneereista – miehiä, joilla on ollut myötätuntoa ja kaukokatseisuutta.

Kuten sekä piispa Burton että sisar Allred ja muut mainitsivat, seurakunnan piispalle on annettu vastuu huolehtia apua tarvitsevista, jotka asuvat hänen seurakuntansa alueella. Se oli etuoikeuteni, kun johdin hyvin nuorena piispana Salt Lake Cityssä seurakuntaa, jossa oli 1 080 jäsentä, joiden joukossa 84 leskeä. Seurakunnassa oli monia, jotka tarvitsivat apua. Kuinka kiitollinen olinkaan kirkon

huoltotyöohjelmasta sekä Apuyhdistyksen ja pappeuskoorumien avusta.

Julistan, että Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon huoltotyöohjelma on Kaikkivaltiaan Jumalan innoittama.

Veljeni ja sisareni, tässä konferenssissa tulee kuluneeksi kolme vuotta siitä, kun minut hyväksyttiin kirkon presidentiksi. Tietenkin nämä vuodet ovat olleet kiireisiä, täynnä monia haasteita mutta myös lukemattomia siunauksia. Tilaisuus, joka minulla on ollut vihkiä ja vihkiä uudelleen tempeleitä, on ollut nautittavimpia ja pyhimpiä näistä siunauksista, ja juuri temppelistä haluan puhua teille tänään.

Lokakuun yleiskonferenssissa vuonna 1902, lähes 109 vuotta sitten, kirkon presidentti Joseph F. Smith ilmaisi avauspuheessaan toiveen, että jonakin päivänä meillä olisi ”tempeleitä rakennettuina [maailman] eri osiin, missä jäsenet niitä tarvitsevat”¹.

Ensimmäisten 150 vuoden aikana kirkon perustamisesta, vuodesta 1830 vuoteen 1980, rakennettiin 21 temppeliä, mukaan luettuina temppelit Ohion Kirtlandiin ja Illinoisin Nauvooseen.

Verratkaa sitä vuoden 1980 jälkeisiin 30 vuoteen, jona aikana rakennettiin ja vihittiin käyttöön 115 temppeleä. Eilen ilmoitettujen kolmen uuden temppelein myötä rakenteilla tai suunnitteluvaiheessa on lisäksi 26 temppeleä. Nämä luvut tulevat edelleen kasvamaan.

Presidentti Joseph F. Smithin vuonna 1902 toivoma tavoite on toteutumassa. Haluamme tuoda temppelein mahdollisimman lähelle jäseniämme.

Yksi niistä temppeleistä, joita parhaillaan rakennetaan, on Manausissa Brasiliassa. Monta vuotta sitten luin eräästä yli sadan jäsenen ryhmästä, joka lähti Amazonin sademetsän keskellä sijaitsevasta Manausista matkustaakseen silloin lähimpänä olleeseen temppeleihin. Se oli São Paulossa Brasiliassa – noin 4 000 kilometriä Manausista. Nuo uskolliset pyhät matkasivat laivalla neljä päivää pitkin Amazonia ja sen sivujokia. Kuljettuaan tämän matkan vesitse he nousivat linja-autoihin ja tekivät matkaa vielä kolme päivää pitkin kuoppaisia teitä. Heillä oli hyvin vähän syötävää eikä missään mukavaa paikkaa nukkua. Seitsemän vuorokauden jälkeen he saapuivat São Paulon temppeleihin, missä suoritettiin toimituksia, jotka ovat luonteeltaan iankaikkisia. Heidän paluumatkinsa oli tietenkin aivan yhtä vaikea. He olivat kuitenkin saaneet temppelein toimitukset ja siunaukset, ja vaikka heidän kukkaronsa oli tyhjä, he itse olivat täynnä temppelein henkeä ja kiitollisuutta saamistaan siunauksista.² Nyt monta vuotta myöhemmin jäsenemme Manausissa riemuitsevat seurattessaan, kuinka heidän omaa temppeleään rakennetaan Rio Negrón läheisyyteen. Temppeleit – missä niitä rakennetaan – tuovat iloa uskollisille jäsenillemme.

Kertomukset uhrauksista, joita tehdään, jotta saataisiin yksinomaan Jumalan temppeleissä tarjolla olevat

siunaukset, koskettavat aina sydäntäni ja saavat minut uudelleen tuntemaan kiitollisuutta temppeleistä.

Saanan esittää teille Tihi ja Tararaina Mou Thamin sekä heidän kymmenen lapsensa kertomuksen. Koko perhe yhtä tytärtä lukuun ottamatta liittyi kirkkoon 1960-luvun alkupuolella, kun lähetyssaarnaajat tulivat heidän saarelleen, joka sijaitsee noin 160 kilometriä Tahitista etelään. He alkoivat pian toivoa siunausta tulla sinetöidyksi iankaikkiseksi perheeksi temppeleissä.

Siihen aikaan Mou Thamin perhettä lähinnä oleva temppelele oli Hamiltonissa Uudessa-Seelannissa, 4 000 kilometriä lounaaseen, ja sinne pääsi ainoastaan tekemällä kalliin lentomatkan. Suurella Mou Thamin perheellä, joka ansaitsi vähäisen elantonsa pieneltä plantaasilta, ei ollut rahaa lentomatkaan, eikä heidän Tyynenmeren saarellaan ollut mitään työllistymismahdollisuuksia. Niinpä veli Mou Tham ja hänen poikansa Gérard tekivät vaikean päätöksen matkustaa työhön 4 800 kilometrin päähän

Uuteen-Kaledoniaan, missä toinen poika jo oli työssä. Työnantaja maksoi työntekijöidensä matkan kaivoksille mutta ei matkaa takaisin kotiin.

Kolme Mou Thamin perheen miestä teki neljä vuotta töitä. Tuona aikana kotona kävi yksin veli Mou Tham ja hänkin ainoastaan kerran yhden tyttären häiden vuoksi.

Neljän vuoden jälkeen veli Mou Tham ja hänen poikansa olivat säästäneet riittävästi rahaa viedäkseen perheen Uuden-Seelannin temppeleihin. Kaikki, jotka olivat jäseniä, lähtivät matkalle yhtä tytärtä lukuun ottamatta, joka odotti vauvaa. Heidät sinetöitiin ajaksi ja iankaikkisuudeksi, mikä oli sanoin kuvaamattoman riemullinen kokemus.

Veli Mou Tham palasi temppeleistä suoraan Uuteen-Kaledoniaan, missä hän teki vielä kaksi vuotta töitä maksaakseen sen yhden tyttären matkan, joka ei ollut ollut temppeleissä heidän kanssaan – naimisissa olevan tyttären, tämän lapsen ja aviomiehen.

Myöhemminä vuosinaan veli ja sisar Mou Tham halusivat palvella

temppeleissä. Siihen mennessä oli rakennettu ja vihitty käyttöön Papeeten temppeleitä Tahitissa, ja he palvelivat siellä lähetystyössä neljä kertaa.³

Veljeni ja sisareni, temppeleitä ovat enemmän kuin kiveä ja laastia. Ne ovat täynnä uskoa ja paastoamista. Ne rakennetaan koettelemusten ja todistusten voimalla. Ne pyhitetään uhrauksien ja palveluksella.

Ensimmäinen temppeleitä, joka rakennettiin tällä taloudenhoitokaudella, oli Kirtlandin temppeleitä Ohion osavaltiossa. Pyhät olivat tuolloin köyhiä, ja silti Herra oli antanut käskyn, että temppeleitä oli rakennettava, joten he rakensivat sen. Vanhin Heber C. Kimball kirjoitti tästä kokemuksesta: ”Herra yksin tietää ne köyhyyden, koettelemusten ja ahdingon tilat, jotka me kävimme läpi voidaksemme tehdä sen.”⁴ Ja sitten kun kaikki oli huolella saatu valmiiksi, pyhät pakoettiin lähtemään Ohiosta ja jättämään rakas temppeleitänsä. He löysivät viimein turvapaikan – vaikka se olisikin väliaikainen – Mississippijoen rannoilta Illinoisin osavaltiossa. He antoivat asutukselleen nimen Nauvoo. Vahvoina uskossa ja auliina uhraamaan jälleen kerran kaikkensa he pystyttivät toisen temppeleitä Jumalallensa. Vainot kuitenkin raivosivat heitä vastaan, ja kun Nauvoo temppeleitä oli häidin tuskien saatu valmiiksi, heidät karkotettiin

jälleen kerran kodeistaan etsimään turvapaikkaa erämaasta.

Ponnisteleminen ja uhraaminen alkoi jälleen kerran, kun he tekivät työtä 40 vuotta pystyttäkseen temppeleitä, joka kohoaa majesteettisena viereisessä korttelissa etelään meistä, jotka olemme tänään täällä konferenssikeskuksessa.

Temppeleitä rakentamiseen ja siellä käymiseen on aina liittynyt jossakin määrin uhrautumista. Lukemattomia ovat ne, jotka ovat uurastaneet ja ponnistelleet hankkiakseen itselleen ja perheelleen siunaukset, jotka ovat tarjolla Jumalan temppeleissä.

Miksi niin monet ovat halukkaita antamaan niin paljon saadakseen temppeleitä siunaukset? Ne, jotka ymmärtävät ne iankaikkiset siunaukset, jotka temppeleitästä saa, tietävät, ettei mikään uhraus ole liian suuri, mikään hinta liian korkea, mikään ponnistelu liian vaikea niiden siunausten saamiseksi. Koskaan ei ole liian monia kilometrejä matkattavana, liian monia esteitä voitettavana tai liian paljon vaivaa kestettävänä. Temppeleitässä saatavat pelastavat toimitukset, joiden ansiosta voimme palata jonakin päivänä taivaallisen Isämme luo iankaikkisissa perhesuhteissa ja saada lahjaksi siunauksia ja voimaa ylhäältä, ovat jokaisen uhrauksen ja jokaisen ponnistelun arvoisia.

Nykyään useimpien meistä ei tarvitse kärsiä suuria vaikeuksia päästäksemme temppeleitäin. Kirkon jäsenistä 80 prosenttia asuu nyt noin 300 kilometrin säteellä temppeleitästä, ja erittäin monille meistä tuo etäisyys on paljon lyhyempi.

Jos olette olleet temppeleitässä itse ja jos elätte suhteellisen lähellä temppeleitä, uhraus, joka teidän on kenties tehtävä, voisi olla se, että varaatte kiireisestä elämästänne aikaa käydä temppeleitässä säännöllisesti. Temppeleitässämme on paljon tehtävää niiden hyväksi, jotka odottavat verhon toisella puolella. Kun me teemme työtä heidän puolestaan, tulemme tietämään, että olemme suorittaneet heidän puolestaan jotakin sellaista, mihin he eivät itse pysty. Presidentti Joseph F. Smith lausui voimallisessa julistuksessa: ”Kun teemme työn heidän puolestaan, heitä sitovat kahleet putoavat heidän yltään ja heitä ympäröivä pimeys hälvenee niin, että valkeus pääsee loistamaan heidän ylleen, ja he kuulevat henkimaailmassa työstä, jonka heidän lapsensa ovat täällä tehneet heidän

Vanhin Richard G. Scott

kahdentoista apostolin koorumista

Jonakin päivänä tulevaisuudessa uskolliset tässä ikuisessa kaupungissa saavat Jumalan pyhässä huoneessa toimituksia, jotka ovat luonteeltaan ikuisia.

Ilmaisen ikuisen kiittolisuuteni taivaalliselle Isälleni temppelistä, jota nyt rakennetaan Roomaan, ja kaikista temppeleistämme, missä niitä onkin. Jokainen kohoaa johtotähtenä maailmalle ilmaisten todistuksemme siitä, että Jumala, iankaikkinen Isämme, elää, että Hän haluaa siunata meitä ja todellakin siunata poikiaan ja tyttäriään kaikissa sukupolvissa. Jokainen temppeleistämme ilmaisee todistuksemme siitä, että elämä haudan tuolla puolen on yhtä todellista ja yhtä varmaa kuin elämämme täällä maan päällä. Siitä todistan.

Rakkaat veljeni ja sisareni, tehkäämme kaikki tarvittavat uhraukset, jotta voisimme käydä temppelissä ja jotta meillä voisi olla temppelin henki sydämessämme ja kodissamme. Kulkekaamme Herramme ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen jalanjäljissä. Hän antoi meidän puolestamme suurimman uhrin, jotta meillä voisi olla iankaikkinen elämä ja korotus taivaallisen Isämme valtakunnassa. Tämä on vilpiton rukoukseni, ja lausun sen Vapahtajamme, Herran Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph F. Smith*, 1999, s. 306.
2. Ks. Vilson Felipe Santiago ja Linda Ritchie Archibald, "From Amazon Basin to Temple", *Church News*, 13. maaliskuuta 1993, s. 6.
3. Ks. C. Jay Larson, "Temple Moments: Impossible Desire", *Church News*, 16. maaliskuuta 1996, s. 16.
4. Lainattuna artikkelissa James E. Faust, "Välineitä Jumalan käsissä", *Liahona*, marraskuu 2005, s. 116.
5. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph F. Smith*, s. 247.
6. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, toim. Edward L. Kimball, 1982, s. 301.
7. "Saak käydä temppeliin", *Lasten laulukirja*, s. 99.

Avioliiton iankaikkiset siunaukset

Temppelisinetoimisellä on suurempi merkitys, kun elämä etenee. Se auttaa teitä pääsemään yhä lähemmäs toisianne ja kokemaan suurempaa iloa ja täyttymystä.

Tämä suurenmoisen kuoron kaunis sanoma kuvaa mielestäni sitä, mikä on elämän malli hyvin monelle meistä: "Kuin Jeesus mä olla tahdon".

Heinäkuun 16. päivänä vuonna 1953 rakastettuni Jeanene ja minä polvistuimme nuorena parina alttarin ääreen Mantin temppelissä Utahissa. Temppelinjohtaja Lewis R. Anderson julisti meidät sinetoimisvaltuudella aviomiehiksi ja vaimoksi, jotka on vihitty avioliittoon ajaksi ja koko iankaikkisuudeksi. En pysty kuvailemaan rauhaa ja tyyneyttä, joka tulee siitä varmuudesta, että kun elän jatkuvasti kelvollisena, voin olla ikuisesti rakkaan Jeaneneni ja lastemme kanssa tuon pyhän toimituksen ansiosta, joka suoritettiin asianmukaisella pappeuden valtuudella Herran huoneessa.

Meidän seitsemän lastamme on sidottu meihin pyhin temppelitoimituksin. Rakas vaimoni Jeanene ja kaksi lapsistamme ovat verhon tuolla puolen. He motivoivat voimallisesti jokaista jäljellä olevaa perheemme jäsentä elämään niin, että me tulemme

yhdessä saamaan kaikki temppelissä luvatus iankaikkiset siunaukset.

Kaksi niistä tärkeistä pilareista, jotka kannattelevat taivaallisen Isän onnensuunnitelmaa, ovat avioliitto ja perhe. Niiden ylevää merkitystä korostaa se, että Saatana pyrkii armotta pirstomaan perhettä ja heikentämään niiden temppelitoimitusten tärkeyttä, jotka sitovat perheen yhteen iankaikkisuudeksi. Temppelisinetoimisellä on suurempi merkitys, kun elämä etenee. Se auttaa teitä pääsemään yhä lähemmäs toisianne ja kokemaan suurempaa iloa ja täyttymystä kuolevaisuudessa.

Sain kerran tärkeän opetuksen vaimoltani. Matkustin paljon ammatinni vuoksi. Olin ollut matkoilla melkein kaksi viikkoa ja palasin kotiin yhtenä lauantaiaamuna. Minulla oli neljä tuntia aikaa ennen kuin lähtisin jälleen kokoukseen. Huomasin, että pieni pesukoneemme oli mennyt rikki ja vaimoni pesi vaatteita käsin. Aloin korjata konetta.

Jeanene tuli luokseni ja kysyi: "Rich, mitä sinä teet?"